

Sygn. akt IV Ka 802/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Jabłońska-Malik

Sędziowie: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

SSR del. Monika Krzanowska-Mars

Protokolant: st. prot. Marta Kruk

przy udziale Ewy Rogali Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 roku, sprawy

A. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, Wydziału (...)z dnia 18 czerwca 2014r. sygn. akt IX K 129/14/K,

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż w punkcie II określa termin 1 (jednego) miesiąca do naprawienia szkody, licząc od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku; w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Elżbieta Jabłońska-Malik SSR del. Monika Krzanowska-Mars

Sygn. IV Ka 802/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 grudnia 2014 roku

A. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 11 grudnia 2013 roku w miejscowości R. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że kierując samochodem marki S. (...) nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności oraz właściwej koncentracji uwagi, w wyniku czego na prostym odcinku drogi zjechał na przeciwny pas ruchu i doprowadził do zderzenia z jadącą z przeciwnego kierunku ruchu kierującą samochodem marki P. (...) nr rej (...) A. B. powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek drogowy w którym obrażeń ciała w postaci złamania żebra 11 po stronie lewej doznała pasażerka samochodu marki P. B. L., a które to obrażenia pociągnęły za sobą naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej na czas przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 roku sygn. IX K 129/14/K orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko A. G. oskarżonemu o to, że: w dniu 11 grudnia 2013 roku w miejscowości R. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że kierując samochodem marki S. (...) nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności oraz właściwej koncentracji uwagi, w wyniku czego na prostym odcinku drogi zjechał na przeciwny pas ruchu i doprowadził do zderzenia z jadącą z przeciwnego kierunku ruchu kierującą samochodem marki P. (...) nr rej (...) A. B. powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek drogowy w którym obrażeń ciała w postaci złamania żebra 11 po stronie lewej doznała pasażerka samochodu marki P. B. L., a które to obrażenia pociągnęły za sobą naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej na czas przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.;

to jest o występki z art. 177 § 1 k.k. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II. na mocy art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej B. L. kwoty 500 (pięćset) złotych;

III. na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49 poz. 223) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, a to kwotę 547,80 (pięćset czterdzieści siedem 80/100) złotych z tytułu poniesionych wydatków i 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem wymierzonej opłaty.

Wyrok ten zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego prokurator i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 342 § 2 kpk polegającą na niewskazaniu terminu wykonania nałożonego przez Sąd w wyroku obowiązku naprawienia szkody.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez zobowiązanie oskarżonego do naprawienia w części szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 500 zł w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia wyroku.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy na posiedzeniu, przed wydaniem zaskarżonego wyroku ujawnił akta sprawy, co jest równoznaczne z ujawnieniem wszystkich zgromadzonych dowodów. Sąd I Instancji dokonał wnikliwej oceny całego zebranego materiału dowodowego. Ocena wszystkich dowodów jest oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności. Rozumowanie Sądu, jak idzie o dokonaną ocenę dowodów pozbawione jest cech dowolności, sprzeczności, niejasności, wszystkie dowody ocenione zostały z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy. Tym samym ocena dowodów, jako zgodna z dyspozycją art. 7 k.p.k., z ochrony tego przepisu korzysta. Opierając się na takiej ocenie dowodów, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny.

Zobowiązanie do naprawienia szkody orzekane na podstawie art. 67 § 3 k.k. w wyroku warunkowo umarzającym postępowanie stanowi obowiązek probacyjny, do którego zastosowanie znajduje przepis art. 74 § 1 k.k., który stanowi, że czas i sposób wykonania nałożonych obowiązków wymienionych w art. 72, sąd określa po wysłuchaniu skazanego.

Z wykładni językowej art. 67 § 3 k.k. jednoznacznie wynika, że przepis ten wyraźnie czyni rozróżnienie między obowiązkami (do których zalicza zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części oraz zobowiązanie skazanego do informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby; przeproszenia pokrzywdzonego; wykonywania obowiązku łóżenia na utrzymanie innej osoby i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu lub używania innych środków odurzających) a środkami karnymi (tj. świadczeniem pieniężnym wymienionym w art. 39 pkt 7 k.k. oraz zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych wymienionym w art. 39 pkt 3 k.k.).

Tak więc, partykuła "ponadto" w art. 67 § 3 k.k. rozgranicza środki probacyjne od środków karnych. Rozgraniczenie to ma istotne znaczenie, bowiem w sytuacji nałożenia obowiązków probacyjnych sąd zobowiązany jest do określenia czasu i sposobu ich wykonania - art. 74 § 1 k.k., natomiast przy orzeczeniu środków karnych tak postąpić nie może, bowiem żaden przepis materialnoprawny nie daje mu ku temu podstaw (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2003 roku, sygn. akt WA 55/03, A. Zoll, Komentarz do części ogólnej Kodeksu karnego, LEX).

Przesłanki określone w art. 439 § 1 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. nie zachodzą.

Z tych względów Sąd Odwoławczy uznając apelację za zasadną na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż w punkcie II określił termin 1 (jednego) miesiąca do naprawienia szkody, licząc od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku; w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze za względów słuszności, jako że uchybienie Sądu Rejonowego spowodowało konieczność wniesienia apelacji przez Prokuratora i dlatego oskarżony kosztów tych nie powinien ponosić.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Elżbieta Jabłońska-Malik SSR Monika Krzanowska-Mars